

ПРЕС КЛИПИНГ

28. септембар 2015.

НАСЛОВИ

Staż mora da upiše i omladinska;(str.2)

Rado ide penzioner u honorarce;(str.3)

Naš najveći problem je što smo mi ljudi bez nade!;(str.5)

Brojne žalbe budućih penzionerki;(str.7)

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:569083-Staz-mora-da-upise-i-omladinska>

Staž mora da upiše i omladinska

J. Skenderija

I za privremeno radno angažovanje moraju da se uplaćuju doprinosi, nalažu zakonski propisi, ali obavezu izbegava većina naših poslodavaca. Pečat u radnoj knjižici obavezan i u slučaju rada na određeno, povremenim poslovima...

SVAKI dan rada kod bilo kog poslodavca morao bi da bude upisan u radnu knjižicu, bez obzira na to da li je radnik zaposlen na privremenim, povremenim poslovima, na određeno ili neodređeno. Tako kažu propisi, dok je situacija u praksi sasvim drugačija.

Najveći problem je, prema mišljenju sindikata, u agencijama za zapošljavanje i omladinskim zadrugama, čijim vlasnicima ne pada na pamet da prijave one koje su radno angažovali.

- Iako nemamo zvanične podatke pretpostavke su da se u ovoj oblasti u velikoj meri može očekivati nepoštovanje zakona o radu - kaže Zoran Mihajlović, potpredednik Saveza samostalnih sindikata Srbije. - Većina agencija radi na divlje i ne uplaćuje doprinose za PIO i zdravstveno.

Za Marka P. je rad preko omladinske zadruge jedini način da dođe do novca da preživi. Kaže, ne razmišlja puno o tome da li mu se uplaćuju staž ili ne, s obzirom da ga angažuju uglavnom na po nekoliko dana, najduže dva meseca.

- Kada je jedan od kolega pitao gazdu za prijavu, on mu je odgovorio da mu na pamet ne pada da nekog prijavljuje za stalno, a radi 20 dana i posle kaže ja bih neki bolji posao - priča Marko. - Njegov stav je da građevinska firma nije biblioteka. Da li neko upisuje staž preko omladinske ne znam, ja do sada nisam upisao nijedan dan.

Ukoliko žele da provere da li je poslodavac, u ovom slučaju omladinska zadruga, ispunio svoje zakonske obaveze prema njima, može se proveriti u PIO fondu. Listing se dobija na šalteru, potpuno besplatno uz ličnu kartu. Tu piše da li su uplaćivani doprinosi, od kog datuma i koliko. Za dodatno tumačenje mogu se obratiti službenicima PIO fonda.

- Većina gazda i omladinskih zadruga se tale. Možda i lupe neki pečat u knjižicu, ali to nema nikakvog efekta, jer teško da će da uplate i doprinose za staž - kaže Marko.

Breda Milić, iz beogradske omladinske zadruge "Bulevar", tvrdi da oni uplaćuju sve dažbine kao što zahteva zakon. To važi za sve nezaposlene od 15 do 35 godina, koji nisu na školovanju.

- Nemamo evidenciju koliko takvih osoba ima zato što ne postoji kontinuirani broj, već se menja s obzirom da se radi o privremenim i povremenim poslovima - objašnjava Milićeva. - Oni nemaju pravo na plaćeni godišnji odmor i bolovanje, ali imaju sva prava kao i ostali zaposleni. Mogu da overavaju zdravstvene knjižice za sebe i decu.

U Republičkom fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje objašnjavaju da se samo redovnim uplatama doprinosa može ostvariti staž preko omladinske zadruge, kada se radi o privremenim i povremenim poslovima.

Staž po ovom osnovu može se ostvariti počev od aprila 2003. godine kada je zakonom propisana obaveza uplate doprinosa za rad preko omladinskih zadruga - kažu u PIO. - Osiguranici koji rade na ovim poslovima smatraju se osiguranicima zaposlenima, dok se omladinska zadruga smatra poslodavcem. Ovaj staž se priznaje samo starijima od 26 godina, kao i mlađima koji su završili školovanje.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/593713/Rado-ide-penzioner-u-honorarce>

Rado ide penzioner u honorarce

Gorica Avalić

“Vredan, vitalan, poverljiv penzioner traži posao.”

Penzioneri dodatnim radom mogu i da povećaju sebi osnovicu za penziju

To je samo jedan u moru oglasa koje postavljaju srpski penzioneri kojima je penzija dovoljna jedva za puko preživljavanje. Oni zato sve češće rade kao nadničari u poljima, noćni čuvari u firmama, fizički radnici u skladištima, prodavci sladoleda na ulicama ili radnici obezbeđenja u bankama.

- Sa penzijom od 23.000 i platom od 20.000 dinara mogu relativno mirno da živim penzionerskim životom. Samo sa penzijom mogu da platim račune i kupim najjeftiniji parizer i pileća leđa za supu dva puta nedeljno - priča penzioner Igor Jović, koji radi kao noćni čuvar.

S druge strane, poslodavci imaju izvesne olakšice pri zapošljavanju penzionera.

- Obaveza poslodavca koji zaposli penzionera jeste da mu uplati i doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje u iznosu od 26 odsto, ali ne mora da mu plaća doprinose za zdravstveno jer su već pokriveni preko Fonda PIO kao penzioneri - kažu za “Blic” u PIO fondu.

2%

srpskih penzionera
legalno radi

20.000

dinara je plata
na koju
mogu da
računaju

NAJČEŠĆI POSLOVI

- nadničari u poljima
- noćni čuvari u firmama
- fizički radnici u skladištima
- radnici obezbeđenja u bankama
- prodavci sladoleda na ulicama

130.000

penzionera prima penziju
manju od 10.000 dinara,
a više od milion njih prima
manje od 25.000

Iako zvuči nelogično da se penzionerima uplaćuje penziono osiguranje, u Fondu objašnjavaju da je to zato što nakon godinu dana oni mogu da traže da im se osnovica za penziju uveća, ako je tokom tih godinu dana primao veću osnovicu od one na koju je penzionisan.

Pravo da rade posle odlaska u penziju ne mogu da koriste svi penzioneri u istom obimu.

- Starosni penzioneri mogu da rade i po ugovoru o radu i delu i po autorskom ugovoru, invalidski penzioner može da radi samo honorarno, a ukoliko stupi u radni odnos ili obavlja samostalnu delatnost poziva se na kontrolni pregled, nakon kojeg se invalidska penzija obustavlja ili se nastavlja sa isplatom. Porodični penzioner može da radi samo po ugovoru o delu ili autorskom ugovoru, s tim da plata ne sme biti viša od visine najniže osnovice za penziono osiguranje. U suprotnom, obustavlja se isplata penzije - kažu u PIO fondu.

Procenjuje se da u svakom trenutku oko dva odsto penzionera ima prijavljen posao.

- Od ukupnog broja starosnih penzionera, u svakom momentu u ponovnom osiguranju oko dva

odsto. Ne vodimo posebne evidencije o tome, a podatak iznosimo na osnovu broja primljenih zahteva za ponovno izračunavanje penzije - objašnjavaju u Fondu.

Treba im veza za posao

Miloš Grubanžija iz sindikata penzionera "Nezavisnost" kaže da većina penzionera pokušava da nađe posao, ali da malo ko i uspe. "To su ljudi sa ogromnim iskustvom i znanjem, ali nemaju gde da rade, jer ni za mlade nema posla. Jedino što mogu da nađu jesu fizički poslovi za koje nije potrebna nikakva kvalifikacija, ali i to sve teže jer je takvo vreme došlo da nam je i za najgore i najlošije plaćene poslove potrebna debela veza", kaže Grubanžija.

ПОЛИТИКА ONLINE

<http://www.politika.rs/rubrike/spektar/zivot-i-stil/Nas-najveci-problem-je-sto-smo-mi-ljudi-bez-nade.lt.html>

INTERVJU: KOKAN MLADENović, pozorišni reditelj

Naš najveći problem je što smo mi ljudi bez nade!

Onemogućeno mi je pravo na rad. - Nemam snage da budem kukavica. - Ponosim se što smo i u vreme mraka bili hrabri. - Ljubiša Ristić je najznačajniji reditelj u istoriji naših prostora!

Više javno tužilaštvo u Beogradu odbacilo je krivičnu prijavu protiv Kokana Mladenovića (45), pozorišnog reditelja, koju je podneo predsednik Sindikata kulture Srbije. Povod za tužbu bio je javni stav Kokana Mladenovića da je „mnogo toga što se događa na političkoj sceni Srbije bezumlje”, kao i da je „Srbija opasno prekoračila granicu totalitarizma i da ovoliko zlo mora da bude ugušeno u krvi!”

Šta sad planirate?

- Jedino čime ja želim da se bavim u životu jeste pozorišna režija. I svi ovi događaji izazvani su time što mi je, iznoseći javno svoje životne stavove, voljom drugih, onemogućeno pravo na rad. To je kazna onih koji vode ovu državu. Otkazane su mi razne predstave kao, na primer, mjuzikl „Koštana”, pa jedan film koji sam pripremao više od godinu dana...

Kuda ćete sad?

- Srećom, imam poslove koji nisu vezani za prostor Beograda i Srbije. Beogradska pozorišta me ne primaju ni na gostovanje, a kamoli da radim! Diplomirao sam 1992, a onda sam krenuo u nomadski

život od pozorišta do pozorišta širom okolnih zemalja. I sad najveći deo života provodim u nekim zemljama u okruženju: Mađarskoj, Rumuniji, Sloveniji, Bosni, a sve ređe negde u Srbiji...

Zašto pozorišta ćute?

- Ljudi su uglavnom uplašeni i inertni. Prošle godine sam napravio predstavu „Dogvil” koja jasno govori o paralelama između „Dogvila” na sceni i onog „Dogvila” u kome svi mi živimo, kao i o lažnim vrednostima, o uništenoj duhovnoj vertikali i svakom segmentu društva koji je mogao da nas povede napred, o netoleranciji prema svima koji drugačije misle, drugačije vole, drugačije osećaju svet... Nažalost, naša pozorišta su kukavička, a vlast osiona, pa kultura propada.

I šta sad?

- Nemam snage da budem kukavica. Mislim da kukavičluk ne bi trebalo da pripada ljudima od umetnosti, i ne samo od umetnosti. Jedna količina obrazovanja i intelekta podrazumeva da ne ćutite o onome što vređa vaš zdrav razum i vaše osećanje morala. Mislim da naša vlast vređa naša osećanja. Jer, naša vlast, koja je, uglavnom, izmileda iz mraka devedesetih godina, danas nekontrolisano vlada našim životima.

Odakle ste krenuli u život?

- Iz Niša, tu su moji koreni. U Nišu sam završio srednju glumačku školu kod profesora Mime Vuković Kurić. Po tom obrazovanju sam glumac, a pozorišnu režiju sam završio u Beogradu na Fakultetu dramskih umetnosti. Profesori su mi bili Miroslav Belović i Nikola Jovetić. I od tada, pa do aranžmana u Narodnom pozorištu i Ateljeu 212, radio sam, kao što i sad radim, kao samostalni umetnik.

Šta pamтите iz vremena studija?

- I u tim nestabilnim vremenima, početkom devedesetih, imao sam više poslova. Sem posvećenosti režiji bio sam honorarni novinar studentskih novina „Presing”. Tada mi je najvažnije bilo da odvratim mlade ljude od besmislenog rata. Imao sam sreću da se nađem u krugu mladih pametnih ljudi kao što su Velibor Petković, Aleksandar Blagojević, Zoran Tešić Sigma, a kasnije je tu bio i Dejan Stojiljković. Ponosan sam što smo u ono vreme mraka bili hrabri i buntovni, što mladosti i pripada.

Po čemu pamтите vreme rata?

- Imao sam sreću da studiram u vreme devedesetih. Pamtim ta vremena po batinama, suzavcu, demonstracijama, protestima. Ali, kad pogledate to nakaradno vreme vlasti Slobodana Miloševića, za koje je većina nas mislila da je to najstrašnija vlast koja nam se mogla dogoditi, ali... Imali smo tada kontinuitet građanskog opozicionog delovanja, slobodni univerzitet, ozbiljnu umetničku scenu, Građanski savez, slobodne medije, Studio B, B92... Mogli ste tada, slobodno, da čujete niz mišljenja koja su se suprotstavljala vladajućim stavovima...

A sad?

- Nejasna mi je potreba aktuelne vlasti da nas opsesivno drži pod kontrolom i koriguje svaki oblik građanske pobune i svako drugačije mišljenje koje se ne slaže s njihovim. Ja mislim da je za jednu demokratsku zemlju nužan taj pluralizam mišljenja. Ali, većina građana moje zemlje opredelila se za ovu opciju koja se meni nimalo ne dopada. Živim u toj zemlji i snosim posledice tog izbora većine. A taj izbor je legitiman, jer ova vlast nije došla preko ulice na vlast. Promena vlasti je moguća samo novim izborima, a mi opoziciju i nemamo. Tako da su društvene promene kod nas gotovo nemoguće.

Koliko ste bili upravnik Ateljea 212?

- Tri godine. Podneo sam ostavku u trenutku kad je bilo nemoguće raditi po principu za koji sam se zalagao. Te tri godine su, po nizu mera, najbolje u istoriji Ateljea 212. Ali bilo je nužno reformisati sistem rada. Glumačke zvezde su odbijale da igraju u predstavama koje im se ne dopadaju, a svuda u svetu glumci zarađuju plate, a niko ne naplaćuje popularnost. To se dogodilo posle predstave „Zoran Đinđić” koja je najmanje govorila o Zoranu Đinđiću, a mnogo više o našim istorijskim devijacijama i istorijskim problemima koji dovode do toga da mi uvek - ubijemo ili sklonimo progresivnog vladara!

Ko vas je, posle glume, uveo u režiju?

- Ljubiša Ristić, koji me oduševio pozorištem KPGT sa „Šekspir festom”, „Molijer festom” i svim ciklusima predstava. I ja sam tu imao svoje mesto u velikom ciklusu „Špansko zlatno doba”. Radio sam prvog „Don Žuana”... To je bilo u vreme sirotinje tog pozorišta, kad su ostali bez sredstava. Ali, vrlo sam teško podneo njegov odlazak u politiku i njegov pristanak da bude predsednik JUL-a. Tu su se naši putevi razili! Nismo više ni u kakvim odnosima, ali to me ne sprečava da imam stav - da je Ljubiša Ristić najznačajniji reditelj u istoriji naših prostora!

Šta je u vašem poslu najteže?

- Najteže je istrajati a ne praviti kompromise sa onim što želite da kažete.

Čemu se nadate?

- O ovoj vlasti ne mislim ništa lepo, ali ništa lepo ne mislim ni o našoj opoziciji. To je naš najveći problem. Mi smo ljudi bez nade!

Beograd će biti bolji grad!

Ko su vam prijatelji

- Imam prijatelje umetnike svih zanimanja, koji po svemu što čine pokušavaju da od Beograda, mesta u kome živimo, naprave malo bolji grad. O tome pričamo i na tome radimo koliko god je to moguće.

Slavko Trošelj

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/125/Dru%C5%A1tvo/2051484/Brojne+%C5%BEalbe+budu%C4%87ih+penzionerki.html>

Brojne žalbe budućih penzionerki

Među 9.000 službenika koji će do kraja godine u okviru racionalizacije napustiti javni sektor, više od polovine su oni koji odlaze u penziju. Među njima je najviše žena, koje sa 60 i po godina stiču uslov za penziju. Međutim, sindikatima i poverenicima za ravnopravnost upućen je veliki broj žalbi budućih penzionerki koje smatraju da je Zakon o maksimalnom broju zaposlenih diskriminatorski, jer ih tera u penziju.

Kada je menjan penzijski zakon, najveća bitka vođena je oko toga da žene ne odlaze kasno u penziju. Zato se starosna granica pomera postupno. Sada je to 60 i po godina, što je službenicama prerano, dok zaposlene kod privatnika penziju jedva čekaju.

Pripremila Olivera Petrović Stojančić

Dok neke radnice preduzeća "Feman" u Jagodini smatraju da je šezdeset i po godina previše za ženu, druge ističu da to zavisi od osobe do osobe.

Buduće penzionerke iz javnog sektora, manje su raspoložene za razgovor, očekuju da sindikati štite njihova prava. Za početak postavljaju pitanje - koji zakon reguliše penzionisanje.

"Mi imamo tri zakona - Zakon o radu, Zakon o penzijsko-invalidskom osiguranju kao krovni zakon, i zakon o određivanju broja zaposlenih u javnom sektoru. Sva tri kao da su međusobno posvađani", ističe Slađanka Milošević iz Sindikata pravosuđa.

Penzijski zakon predviđa da ove godine žena stiže uslov za penzionisanje sa 60 i po godina, na osnovu toga u okviru racionalizacije predviđeno je penzionisanje onih koji ispunjavaju taj uslov. Međutim, Zakon o radu pominje 65. godinu kao onu u kojoj po sili zakona prestaje radni odnos.

"Osnovni standard za definisanje tih uslova je upravo Zakon o penziono-invalidskom osiguranju, a Zakon o maksimalnom broju zaposlenih u javnom sektoru ga razrađuje i definiše ponašanje poslodavca odnosno države kada je u pitanju javni sektor", objašnjava Vladimir Marinković iz Radne grupe za Kodeks radnog zakonodavstva i dodaje da Zakon o radu ne predstavlja nikakvu prepreku.

Između ostalog i zbog nesklada među zakonima, Ministarstvo rada je osnovalo radnu grupu koja treba da uredi Kodeks radnog zakonodavstva. Smatraju da je zakonski okvir za racionalizaciju javnog sektora dobar.

"Kada ljudi budu odlazili u penziju, to neće biti radna mesta na koja je potrebno dovesti nekog drugog, dakle neće biti izvor novog zapošljavanja, nego isključivo predmet racionalizacije. Znači radna mesta koja mogu biti popunjena sa nekih novih pozicija", ističe Marinković.

Racionalizacija ne znači i da će svako ko ispuni uslov za penzionisanje otići, jer član 20 zakona koji to reguliše daje mogućnost da poslodovac i zaposleni, ako za njegovim radom ima potrebe, potpišu ugovor o produžetku radnog odnosa.